

Григоръ Пърличевъ на другия день отишелъ въ университета. Ректорътъ му задалъ сжщитъ въпроси и прибавилъ:

— Кажи, че си *елинъ*, а не българинъ. Ще ти дадемъ цѣлата награда и ще те пратимъ на наши разности въ Берлинъ или въ Оксфордъ (Англия) да учишъ европейска наука.

Григоръ отговорилъ: „Не мога да се отрека отъ народността си. Имамъ стара, бедна и болна майка, която много обичамъ. Жаль ми е“.

Ректорътъ станалъ, взелъ лавровия вѣнецъ отъ масата и го подалъ на Григора, безъ да се засмѣе. Той взелъ и 500 лева, та и тѣхъ му далъ. Григоръ поелъ паритъ и видѣлъ, че тѣ сж въ сребро, когато споредъ условието за конкурса трѣбвало да бждатъ въ *злато*. Безъ да каже нито дума, Григоръ сложилъ паритъ въ джебове, защото нѣмалъ кърпа, ни кесия. Ректорътъ подалъ и ржкописа съ думитъ: „Печатай го по-скоро! Народътъ съ нетърпение иска да го чете“. Григоръ прибралъ ржкописа и си излѣзълъ.

Голѣма изненада било за гърцитъ, че не гъркъ, а българинъ е написалъ най-хубавата поема. Радостта се обърнала въ омраза. Но нѣмало що да правятъ. Кралътъ издалъ указъ, че се отпуска на Григора Пърличевъ пенсия 35 лева месечно. Помощи пратили българи и други европейци на отличилия се момъкъ.

Пърличевъ се връща увѣнчанъ въ Охридъ

Съ вѣнеца въ ржка и паритъ въ джебове Григоръ Пърличевъ се върналъ въ Охридъ, като прославилъ своята майка, своя родъ и народъ.

Въ Охридъ Григоръ Пърличевъ вече билъ най-учениятъ, най-голѣмъ поетъ и писателъ. Той се посветилъ на учителска служба. Сдружилъ се съ родолюбиви граждани и се подпомагалъ отъ вѣрни сънародници. Всички запитали Григора: ще ли още говоримъ